

Fotografii de Rareș Avram

INTERVIU

„Scriu dintr-un fel de vinovată dependentă, dar și din plăcere“

Cristian Teodorescu

A debutat în volumul colectiv cult Desant '83 și este unul dintre cei mai longevivi comentatori politici dintre scriitorii români. Cristian Teodorescu a scris cinci cărți de proză, toate premiate, a lucrat la Radio Europa Liberă și la revistele Contemporanul, România literară, Avantaje, Cultura, Cotidianul și Academia Cațavencu. Anul trecut a publicat al șaselea volum: romanul Medgidia, orașul de apoi, probabil cea mai bună carte de proză din 2009.

Radu G. Țeposu, Mariana Marin, Ion Stratan, Ioan Flora, Mircea Nedelciu, Ioan Lăcustă, Gheorghe Crăciun, toți au plecat foarte devreme... V-ați gândit vreodată ce destin tragic a avut generația '80? Ce-a mai rămas, socialmente vorbind, din generația dvs.?

Toți, dar absolut toți cei care au plecat au lăsat cărți care sînt convins că vor conta oricînd în literatura română. Nu e o consolare. E o părere de rău mai mult că n-au mai avut timp să scrie. Au dispărut la maturitate atunci cînd opera unui scriitor începe să se rotunjească. Crăciun și Lăcustă au apucat să lase cărți prin care anunțau scriitorul începutul acestei rotunjiri. Nedelciu n-a avut această șansă. Am rămas cîțiva prieteni, supraviețuitori ai generației '80.

Socialmente, cum spui, toți cei care la un moment dat se plîngeau prostește că n-au loc de optzeciști pot răsufli ușurați. Dar, dacă e ne-

voie, le pot cere scuze nemulțumiților că n-am dispărut toți, să eliberăm de noi nerăbdătoarea antumitate a literaturii române.

Mai țineți legătura?

Cu unii da, cu alții nu. Cu Florin Iaru și cu Dan Stanciu mă văd la *Cațavencu*. Iar cu ceilalți din partea cu *da* vorbesc la telefon. Ne sunăm fie din motive curente, fie ca să ne mai auzim. Ca semn de recunoaștere întrebuițăm și azi formula: „Ce mai faci, dom' – urmează numele mic, rostit cu aceeași intonație ca pe vremuri – ?“. De obicei ne dăm telefoane „de bine“, dar cînd aflăm că i s-a întîmplat ceva rău vreunuia dintre noi, ne căutăm imediat unii pe alții, la fel ca pe vremuri. Pot trece luni de zile între două conversații, dar eu – și cred că și ceilalți – simțim că între noi există aceeași așteptare ca pe vremea cînd eram studenți și reluam într-un azi de atunci o conversație începută ieri. Dar chiar

■ **Cristian Teodorescu**
s-a născut la 10 decembrie 1954 în Medgidia. A studiat la Liceul „George Coșbuc” din București și, în 1980, a absolvit Facultatea de Filologie a Universității București. A fost membru al Cenaclului Junimea condus de Ov. S. Crohmălniceanu, a debutat în 1981 cu o povestire în revista Tribuna și în 1983 în volumul colectiv Desant '83. A fost redactor la revistele Contemporanul și România literară, redactor-șef al revistei Avantaje, șeful Biroului din București al postului de radio Europa Liberă, director al revistei Cultura, șeful departamentului de cultură al ziarului Cotidianul. Cărți publicate: Maestrul de lumini (povestiri, 1985, Premiul pentru debut al USR, Premiul UTC și Premiul Fundației „Liviu Rebreanu”), Tainele inimii (roman, 1988, Premiul Academiei Române), Faust repovestit băieților mei (1991, Premiul Academiei Române), Povestiri din lumea nouă (1996, Premiul pentru proză al USR), Îngerul de la benzinărie (2003, Premiul pentru proză scurtă al ASPRO), Maestrul de lumini și alte povestiri (antologie de proză scurtă, 2004) și Medgidia, orașul de apoi (roman, 2009). Povestirile sale sînt incluse în antologii apărute în Rusia, Olanda și SUA. În prezent, deține o rubrică în România literară și este redactor la revista Academia Cațavencu.

și cînd e vorba de cei pe care îi evit dintr-un motiv sau altul, între noi a rămas prietenia de odinioară pe care nici un incident, oricît de neplăcut, n-o va putea face să dispară.

Din Desant '83, doar dvs., Cărtărescu și Constantin Stan ce mai scrieți constant proză. Se poate spune că optzeciștii au fost o generație de risipitori?

Mai scriu dintre desanțiști și Nicolae Iliescu, și George Cușnarencu. Lui Bedros Horasangian i-a apărut anul trecut un volum de proză scurtă. Iar dintre ceilalți optzeciști, știu că Florin Iaru pregătește un volum de proză, iar Romulus Bucur lucrează la un roman. Însă e cu siguranță ceva adevărat în întrebarea dvs., după 1990 toți ne-am risipit și în alte proiecte. Mai ales în gazetărie. Și cred că e explicabil de ce am făcut-o. Ni se părea că începe o lume și credeam toți că avem datoria să luăm parte la facerea ei. Atunci au apărut răceli între noi – unii cu FSN-ul, alții cu partidele istorice, unii cu Piața Universității, alții cu Iliescu. Iaru polemiza cu Nedelciu, deși erau prieteni apropiați din anii cînd au lucrat împreună la Editura Cartea Românească. Mai tîrziu, cînd Mircea era în Franța, la tratament, mi-a trimis o scrisoare politică acuzatoare care m-a enervat. Nu i-am răspuns. De fapt, nu i-am trimis răspunsul și, cînd am vorbit cu el la telefon, era într-o rezervă de spital la Marsilia. Am convenit ca după ce se întoarce să stăm de vorbă la un pahar din vinul lui de la Fundulea și să punem lumea la cale. Cînd s-a întors, Nedelciu avea mai multe proiecte literare pe care nu le-a putut duce la bun sfîrșit din cauza bolii.

Chiar și un scriitor adevărat se poate risipi? De pildă, Sorin Preda n-a mai publicat de mult nimic...

Sorin Preda a publicat cîteva manuale de jurnalistică și atunci cînd îl întreb ce mai scrie nu-mi spune că a renunțat la ficțiune. Și chiar dacă mi-ar spune, nu l-aș crede. Un scriitor nu renunță la scris nici cînd se jură că a făcut-o. Sorin, care e extraordinar de talentat, e un tip care depinde și de inspirație, și de un simț critic aproape dizolvant. El nu scrie romane fiindcă e romancier, ci fiindcă, la un moment dat, are de scris un roman. Sorin Preda e cel mai artist, cu bune și cu rele, din generația noastră.

De ce încetează un scriitor să mai scrie?

Un caz dramatic mi s-a părut Ștefan Bănulescu. Mi-a spus de mai multe ori, cînd îl vizitam la el acasă, că are gata continuarea la *Cartea Milionarului*. Cred că spunea asta ca să se țină în priză, nu din mitomanie. După ce a murit, am așteptat ca urmașii săi să publice următoarele volume din *Cartea de la Metopolis*, anunțatul ciclu din care făcea parte *Cartea Milionarului*. Aceste volume despre care Bănulescu îmi spunea că vrea să le revadă, după operația de cataractă prin care trecuse, n-au apărut. Poate că n-au fost scrise, dar cred în mirajul prozatorului care își poartă cărțile în cap ca și cum ele ar exista și pe hîrtie.

Cînd la receptarea Desant-ului ați fost etichetat drept cel mai tradiționalist dintre prozatori, v-ați simțit nedreptățit? Cum de nu v-a luat valul textualist / experimental? Ca prozator scurt, de la cine vă revendicați?

Nu mi se părea că sînt tradiționalist, dar prin comparație cu textualiștii din *Desant* nu puteam părea altfel. Prozatorii și teoreticienii Noului Roman Francez din care s-a tras textualismul mă plectiseau. Nedelciu mi s-a părut mult mai talentat și avea un umor care făcea textualismul său digerabil. Poveștile lui Gheorghe Iova despre atitudinea textuantă mi se păreau indigeste. Pînă să mă întîlnesc cu textualiștii la cenaclu, citisem cu program ruși, americani, români interbelici și de vreo trei ori *Odiseea*, în traducerea lui Lovinescu. Mulți ani s-a spus despre mine că aș fi cehovian, deși scriitorii ruși la care mă gîndeam anume în adolescență erau Gogol și Dostoievski, iar dintre americani Salinger, Melville și Poe. S-a mai spus că aș fi continuatorul lui Marin Preda, ceea ce nu mă simt, dar ce-aș fi putut face? Să cer drepturi la replică la cronici literare? Ar fi fost ridicol.

De unde credința asta, pînă la urmă cîștigătoare, în realism?

Imediat după 1989, dacă vă mai amintiți, cuvîntul „realism” devenise una dintre oile negre din lumea literară. Începuse perioada postmodernismului, care după părerea mea e un concept care în literatură nu funcționează. Mi se pare o umbrelă care n-are decît spițe, nu și acoperiș. Ieși cu ea pe stradă, te plouă prin ea, dar

în loc să dai vina pe umbrelă, te plîngi de nerușinarea ploii. În privința realismului meu, nu e unul cu program. E ceea ce sînt și cred că atitudinea realistă mi se trage de la combinația dintre plăcerea de a povesti și timiditatea de a vorbi despre mine însumi.

Majoritatea prozatorilor generației au fost interesați de proza scurtă a mediilor marginale, cotidian și banal, comun și mărunț etc. Era asta cu adevărat o formulă literară subversivă sau doar căutați zone noi de explorat?

Tot aud chestia asta cu mediile marginale. Adică dacă noi nu voiam să scriem romane cu activiști de partid, cu intelectuali care se întreabă 200 de pagini dacă să intre în PCR, ca pînă la urmă să intre, scriam despre mediile marginale? Am scris toți despre acea lume normală din România pe care alții se făceau că nu o observă și despre care critica vremii a decretat că e marginală pentru a face o plecăciune regimului. Cu cîteva excepții, pe care nu vreau să le numesc, optzeciștii au fost critici și subversivi în ceea ce au scris și au adus în literatura română o întregă realitate pînă la noi nebăgată în seamă.

De ce n-a fost băgată în seamă? Ce îi lipsea, ce îi prisosea?

Fiindcă nu corespundea canoanelor literare și ideologice ale vremii. După romanele realismului socialist din anii '50, s-au scris la noi romane în care era vorba despre aceleași teme, dar tratate invers, pînă la un punct. Or, România, de fapt, nu era asta. Apăruse o altă Românie, literar vorbind subterană, dar de care te loveai la tot pasul în viața de zi cu zi. Optzeciștii au scos la iveală această Românie pentru care nu existau documente de partid, cu îndeletniciri neincluse în nomenclatorul meseriilor și cu un limbaj care multora li se părea o miștocăreală subversivă. Acesta era, de fapt, limbajul adevărat al străzii, pe care optzeciștii l-au adus în literatură și aceea era România reală, care se săturase și de realismul socialist, și de realismul obsedantist, și nu mai avea chef de ideologia oficială.

Ce îi lipsea? Ceea ce nu putea obține – susținerea oficială, chiar dacă unii dintre noi au mai făcut cu ochiul puterii, sperînd că ar putea s-o

driblize pentru a-și publica romanele. Ce îi prisosea? După mine, armătura teoretică explicită a textualismului, așa-numita autoreferențialitate a autorului scriind despre scriitura sa și care pe mine mă plictisea.

„Am simțit că mă topesc“

Îngerul de la benzinărie a apărut la șapte ani după Povestiri din lumea nouă, iar Medgidia, la șase ani după Înger; astfel că, la fiecare nouă carte a dvs., lumea vorbește de come back. E o strategie? Scrieți greu? Vă convine să „redebutați“ la fiecare deceniu?

Am în sertar și în computer două romane, cel din computer a trecut de primele două trimi. Sper că anul viitor va fi gata. Dar dacă ai poimenit de anii care separă o carte a mea de alta, între ele am avut și treburi care mi-au mîncat foarte mult timp. Am fost șeful Biroului *Europei Libere* din București timp de vreo șapte ani. O perioadă epuizantă în care stăteam peste 12 ore la birou. Ulterior, cît am condus revista *Cultura* și apoi cît am fost șef de secție la *Cultură*, la *Cotidianul*, am tras de mine ca jurnalist mai mult

decît puteam acoperi în timpul meu liber pentru a-mi scrie cărțile. Încît, din acest motiv am spus, tot într-un interviu, că pentru mine scrisul a ajuns un hobby, ca pescuitul. La pescuit n-am mai fost de cîtiva ani, ca să-mi văd de scris. Nu-mi regret experiențele anterioare, chiar dacă asta m-a obligat să „redebutez“ periodic, cum spui.

Dacă ar fi să compar stilul din fiecare volum de povestiri, aş zice că Povestirile sînt ușor moralizatoare, Îngerul e mai descriptiv și mai analitic, pentru ca în Medgidia, realismul să atingă economia maximă de mijloace. În ce măsură sînteți conștient de această evoluție? Eu cred că Medgidia este cea mai bine scrisă carte a dvs.

Medgidia a devenit, la mine în cap cel puțin, un roman după primele povestiri pe care le-am scris. Era și preistoria romanului *Tainele inimei* (cu care are în comun personaje și locul faptei) încît fiecare povestire trebuia să-și fie suficientă, dar să și funcționeze ca un posibil capitol al întregului. De aici și tensiunile suplimentare din fiecare povestire și impresia de rotunjime pe care o provoacă întregul alcătuit din povestiri-

capitole. Altfel însă cred că, stilistic, toate cărțile mele își fac bine treaba, fiecare în felul ei. *Medgidia*, trebuie să vă dau dreptate, are ceva în plus față de celelalte, dar asta din pricină că e o carte specială, și de povestiri, și roman.

Am tot scris că literaturii noastre îi lipsesc scriitorii martori, care se documentează și ficționalizează în egală măsură istoria, așa cum fac anglo-saxonii sau nord-americanii, noi avînd un model mult prea puternic în formula biografist-analitică a literaturii franceze. Ați simțit cumva și ca o responsabilitate morală recuperarea Medgidiei anilor '40?

Cartea asta exista în mine de vreo douăzeci de ani. Am început s-o scriu de-abia cînd mi s-a făcut teamă că lumea din ea ar putea să dispară din memoria colectivă. Sau că, mai rău, ar putea fi falsificată de cei care nu i-au cunoscut istoria orală. Nenorocirea orașelor mici din România anilor '40, printre care și Medgidia, și Slobozia sau Feteștiul, dar și multe altele din țară, a fost că li s-a mutilat memoria și li s-au omorît sau tras pe linie moartă personalitățile, încît azi au aerul că au început să existe de-abia din anii '50 încoace, ceea ce mi se pare oribil.

Dat fiind tema legionar/comunistă din povestirile Medgidiei, în ce măsură este și o carte politică?

A devenit un roman și cu politică, pentru că n-aveam încotro, nu fiindcă mi-aș fi dorit asta. În deceniul despre care e vorba în carte patru dictaturi s-au alungat de la putere în România. Carol al II-lea a fost izgonit de legionari, legionarii au fost dați jos de Antonescu, iar lui Antonescu i-au luat locul comuniștii împinși în față de ruși. Toate astea n-aveau cum să nu apară în carte. Dar fără ca politicul să devină tema dominantă a cărții.

Într-una din povestiri apare un personaj care poate fi identificat drept Mihail Sebastian. Ați citit cartea Martei Petreu?

Am citit-o, dar după polemicele pe care le-a stîrnit. Adică după ce am scris cartea despre care vorbim. Cînd a apărut *Jurnalul* lui Sebastian am simțit că Sebastian va deveni unul dintre personajele mele din „orașul de apoi“. Încă nu știam unde îl voi folosi, dar știam că o voi face. Tatăl meu adoptiv, Aristide Kleckner, a

curățat zăpada, în copilărie, prin București, la muncă forțată pentru comunitate. Asta după ce cântase în corul Bisericii, la Silvestru, alături de copiii ortodocși. A avut experiențe amestecate din acea perioadă. Adică și umilit, și persecutat, dar și simpatizat, și ocrotit de bucureșteni. Despre Sebastian am aflat și altele, în afară de jurnalul său, nu la prima mână, dar din surse credibile. A fost umilit ca evreu în anii războiului chiar și de foștii lui prieteni de la *Cuvîntul*. Unii dintre intelectualii bucureșteni ai vremii au fost mai răuvoitori chiar decît autoritățile cu evreei cu care fuseseră prieteni, în vreme ce mai jos și prin țară, vechile prietenii au supraviețuit, chiar dacă prietenii evreilor erau priviți chiorș.

S-a spus că ați pus Medgidia pe barta literară, ați făcut și o lansare acolo, cum v-au primit și receptat medgidinenii?

Concitatini mei m-au primit neașteptat de bine. Cu atît mai mult cu cît nu mai cunosc lumea din oraș. Așa că nu m-am întors în Medgidia ca fiu al orașului, ci ca un scriitor de la București care a scris o carte despre Medgidia. Dar cînd m-am întîlnit cu medgidioții mei am simțit că mă topesc. Și cînd ei m-au luat la rîndul lor în brațe, de unde mă dusesem destul de îndoit să-mi lansez cartea acolo, m-am ales cu noi prieteni la o vîrstă cînd nu ți se mai întîmplă asta. A fost la lansare și primarul orașului, ceea ce m-a onorat, dar și stingherit, din cauza reacției mele retractile față de oficialități.

O să primiți cheia orașului?

Să fim serioși. Eu nu mai am nici măcar cheia casei în care m-am născut în Medgidia.

„Îi fac curte soției mele“

Sînteți un prozator care n-a făcut din propria biografie tema predilecță a literaturii sale; nu credeți că din generația de tineri scriitori lipsesc cei old school, realiștii docu-ficționari? Cum vă raportați la ce se scrie azi la noi?

Nu mă raportez în nici un fel. Mi se pare că n-ar fi corect. Dacă o parte dintre noii prozatori scriu despre ei înșiși asta nu e nici bine, nici rău. Ceea ce contează e textul final. Și ca fapt cituși de puțin divers, unele dintre textele de această

factură, autoreferențială, mi se par foarte convingătoare artistic. Și ar mai fi ceva – să nu cerem nici unui prozator să scrie cum vrem noi, ci să-l evaluăm după ceea ce scrie el.

La lectura de la Teatrul Odeon a lui Salman Rusbdie au venit doar trei scriitori, printre care și dvs. De ce credeți că n-au venit mai mulți: din vanitate, autosuficiență?

Cred că exagerați. Lecturile publice sînt pentru cititori, nu pentru scriitori. Așa că nu sînt sigur că scriitorul din mine a fost curios să-l audă și să-l vadă pe Rushdie. Dar cum în fiecare scriitor se ascunde, teoretic măcar, și un cititor, recunosc că mă așteptam să mă întîlnesc la Odeon cu mai mulți dintre confrății noștri. Aici cred însă că funcționează și ceva din psihologia noastră pe care Petre Carp a comprimat-o într-o formulă de un cinism fără egal. Întrebat la moartea fostului său prieten Titu Maiorescu, dacă se va duce la înmormîntare, Carp spune:

„De ce i-aș face lui Titu o politețe la care nu mi-ar putea răspunde?“. Cam așa mi se pare că e și cu absența scriitorilor români de la întâlnirea cu Rushdie.

Sînteți probabil cel mai longeviv comentator politic dintre toți scriitorii români. Jurnalismul pe care l-ați făcut încontinuu după '89, și concomitent în mai multe publicații, a ajutat prozatorului? Sau a fost doar un job?

Mai sînt cîțiva, unul dintre ei e poetul Nicolae Preliceanu și să nu uităm de C.T. Popescu, care a început ca autor de SF. Dar cel mai longeviv dintre noi e cu certitudine poetul Emil Hurezeanu, care a început la Europa Liberă, înainte de 1989, ceea ce cred că îl așază într-o categorie specială. Altfel mi se pare normal să scriu comentarii politice. Ca prozator asta m-a ajutat să-mi limpezesc ideile, dar în nici un caz să-mi scriu cărțile. Mai curînd mi le-a întîrziat. Prieteni editori mi-au sugerat să public în volum, mai exact în volume, textele astea publicistice. Nu m-a încîntat ideea, fiindcă ar fi făcut din mine doi scriitori în loc de unul, spre paguba ficționarului din mine.

În Medgidia sînteți un povestitor în serie, capabil să creeze zeci de personaje. Cum ar suna statement-ul dvs. de prozator, de ce și pentru ce scrieți?

Cred că scriu din viciu. Asta înseamnă și un fel de vinovată dependență, dar și plăcerea de a o face. N-am scris niciodată din „datorie“ și nici cu gîndul că am „de predat“ o carte. Nu mai vreau să dovedesc nimic, cum încercam la început, cînd mă gîndeam la destinul meu de scriitor, cu majuscule. Chiar dacă am decis încă din adolescență că voi fi scriitor, asta nu m-a făcut să văd în scris o îndeletnicire lucrativă, de dragul căreia trebuia să aplic principiul economic „Anul și mîrtanul“. Formula îi aparține, dacă nu mă înșel, răposatului Mircea Sîntimbreanu, de pe vremea cînd era director de editură și își îmboldea scriitorii din grajd, cum se zice, să fie productivi, contra unei cote-parte și pentru el, care îi publica.

Nu mai scriu nici cu gîndul la prieteni, deoarece mulți dintre cei cu care mă întîlneam în studenție la cinauri nu mai sînt. Scriu pentru cititorul din mine care nu mai așteaptă din partea mea decît cărțile pe care i-ar plăcea să le citească, dar care s-a plictisit să le aștepte cu anii, de unde și încercarea mea de a i le oferi mai repede. Chiar dacă nu mă simt bîntuit, prea tare, de criza bărbatului trecut de 50 de ani și chiar dacă în mintea mea am rămas undeva între 35 și 40, a început să filfiie pe lîngă mine ceva care mă face să mă grăbesc.

Ce faceți cînd nu scrieți publicistică sau ficțiune; cu ce vă umpleți week-end-urile?

Citesc cărți de hîrtie, îmi scot cîinii la aer pe străduțele din cartierul Militari și le dau telefoane de pe stradă prietenilor. Asta dacă n-am vreo treabă prin centru, ceea ce-mi amintește de cuvintele unuia dintre băieții mei cînd de-abia ne mutasem aici, la patru camere, și el se ducea duminica la biserică, așa cum făcea în Drumul Taberei, la Răzoare, înainte de a se duce la fotbal. „Voi știți unde ne-am mutat?“ ne întrebă alarmat piticul, acum vreo zece ani, cînd el avea vreo 12. „În comuna Militari“, ne lămurește tot el, opărit. Citise asta în pisania de la intrarea în biserică unde scria că această biserică a fost ridicată în anul cutare, în comuna

Militari, prin grija mahalagiilor cutare și cutare. Pe unul dintre epitropi îl chema Nicolae Manolescu, ceea ce pe Matei al meu l-a băgat la mari îndoieli. Știa din casă de unul Nicolae Manolescu, persoană contemporană, încât a tras concluzia că și pisania era contemporană, adică ne mutaserăm din București într-o comună nenorocită. Când îmi scot cîinii din casă explorez ceea ce a mai rămas din comuna Militari pe străduțele dintre blocuri și, de vreo câteva ori, poate din cauza întoarcerii în alt timp, mi s-a părut că m-am rătăcit.

Dacă n-am de scris și în week-end, îi fac curte soției mele, fiindcă în timpul săptămînii ne vedem prin casă, dar nu ne prea întîlnim. Acelea sînt momentele în care redescopăr că sînt un om fericit – căruia, adică, i s-a dăruit fericirea de a avea o jumătate care îi compensează defectele și care mă ajută să mă suport. Așa că ieșim la plimbare, ne ducem la teatru, iar sîmbăta dimineață lenevim împreună în pat în fața televizorului, înainte de a merge la piață sau de a face o excursie la vreunul dintre hipermarketurile din cartier. Și vorbim despre o vacanță, în doi, la Paris.

Care e povestea cîinilor?

Nu mai am decît doi cîini, corcitură de șoricar cu pekinez. De la Hanibal Stănculescu mi

se trage toată povestea. El și soția lui Delia mi l-au dat pe primul. Apoi am găsit căței abandonati sau pierduți, pe care i-am luat în casă. Trei dintre ei mi-au fost furati. Sper că o duc bine la noii lor stăpîni, dar mă uit și acum lung după cei care le seamănă. N-am avut niciodată în casă mai mult de trei cîini simultan. Nu pun la socoteală cei șapte pui pe care i-a fătat căteua o dată și cărora le-am găsit stăpîni după ce le-am pus pozele pe net. Dacă vrei o viață fără surprize în apartament, nu-ți lua cîine! Îți poate roade cartea de pe noptieră, pantofii pe care nu i-ai încălțat decît o singură dată sau nasturii de la haină. Dar dacă vrei ca în viața ta la bloc să existe cineva special care să-ți amintească de copilărie și să te îmblînzească, atunci trebuie să-ți iei un cîine.

Dacă ați putea petrece Valentine's Day cu o eroină literară, cine v-ar atrage?

Frumoasa grecoaică din *Medgida*, personaj alcătuit din câteva femei „de o frumusețe răpitoare“ care existau în orașul copilăriei mele în anii '40, și pe care nu le-am văzut nici măcar în fotografii, astfel că mi-am construit personajul cu gîndul la adolescența soției mele, cînd era cea mai frumoasă femeie din lume.

interviu realizat de Marius Chivu

